

Wyrok z dnia 23 czerwca 1999 r.

II UKN 508/98

Przy ustalaniu wysokości renty wyrównawczej (art. 444 § 2 KC) uwzględnia się także utraconą możliwość zwiększenia zarobków z tytułu pracy w porze nocnej, w święta i w warunkach szkodliwych.

Przewodniczący: SSN Roman Kuczyński (sprawozdawca), Sędziowie: SN Stefania Szymańska, SA Krystyna Bednarczyk.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu w dniu 23 czerwca 1999 r. sprawy z powództwa Zygmunta M., Edwarda L., Józefa K., Wiesława Ś., Zdzisława S. przeciwko J. Spółce Węglowej S.A. Kopalni Węgla Kamiennego „J.-M.” Ruch „J.” w J.Z. o rentę wyrównawczą, na skutek kasacji pozwanego od wyroku Sądu Wojewódzkiego -Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Katowicach-Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku z dnia 24 kwietnia 1998 r. [...]

o d d a l i ł kasację.

U z a s a d n i e

Wyrokiem z dnia 10 października 1997 r. Sąd Rejonowy-Sąd Pracy w Jastrzębiu Zdroju zasądził na rzecz powodów Zygmunta M., Edwarda L., Józefa K., Zdzisława S. i Wiesława Ś. dalszą rentę wyrównawczą, powiększoną o kwoty należne z tytułu nieuwzględnienia dodatków „szkodliwych” oraz za pracę w niedzielę i święta, wskazując jako podstawę prawną rozstrzygnięcia art. 442 § 2 KC i opierając zasądzone kwoty na wyliczeniach strony pozwanej – J. Spółki Węglowej S.A., KWK „J.-M.” Ruch „J.” w J.Z.; powodowie wyliczeń tych nie kwestionowali.

Sąd Wojewódzki-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Katowicach-Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku wyrokiem z dnia 24 kwietnia 1996 r. oddalił apelację pozwanej spółki, dzielając ustalenia Sądu pierwszej instancji, według których - gdyby powodowie nadal pracowali u pozwanej – otrzymywaliby takie świadczenia pieniężne, jak zatrudnieni tam pracownicy porównawczy.

Kasacja pozwanej zaskarża powyższy wyrok w całości, zarzucając naruszenie art. 442 § 2 KC.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje:

Kasacja okazała się bezzasadna. Zgodnie z treścią przepisu art. 393¹¹ KPC Sąd Najwyższy rozpoznaje sprawę w granicach kasacji, bierze jednak z urzędu pod rozwagę nieważność postępowania. Nie dopatrując się w przedmiotowej sprawie nieważności postępowania Sąd Najwyższy stwierdza, że kasacja, kwestionując uwzględnienie w rencie wyrównawczej dodatków za pracę w warunkach szkodliwych dla zdrowia i za pracę w porze nocnej lub w święta, nie stawia zaskarżonemu wyrokowi zarzutu naruszenia prawa procesowego, co oznacza, że Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi Sądów pierwszej i drugiej instancji. Sąd Rejonowy przesłuchał w charakterze strony dyrektora pozwanej na okoliczność elementów dodatkowych wynagrodzenia wyliczonych w zarobkach porównawczych i uzupełnił także [...] wyliczenie tych zarobków z uwzględnieniem dodatków szkodliwych, nocnych i świątecznych [...], a Sąd drugiej instancji ustaleń tych nie zakwestionował, wyrażając pogląd, że gdyby powodowie nadal pracowali u pozwanej – pracowaliby na takich stanowiskach, jakie pozwana wskazała wraz z wyliczeniami zarobków pracowników porównawczych. Hipoteza zatem, że gdyby powodowie nie doznali u pozwanej uszczerbku na zdrowiu, kontynuowaliby zatrudnienie w takich warunkach, w jakich pracują wskazani pracownicy porównawczy i osiągalni zarobki uwzględniające sporne dodatki, wynika z ustaleń faktycznych, tym więcej że sami powodowie w pozwach nie przeprowadzili tego rodzaju wyliczeń, przerzucając je na stronę pozwaną. Przepis art. 444 § 2 KC nie ogranicza składników wynagrodzenia, a jego istotą jest wyrównanie szkody rentą z tytułu utraconej zdolności do pracy zarobkowej. Zdolność ta to także zdolność do osiągnięcia zwiększonych zarobków z tytułu pracy w porze nocnej, w święta i w warunkach szkodliwych, gdyż brak jest podstaw do uznania, że gdyby powodowie bez przeszkód kontynuowali zatrudnienie to byłoby wyłączeni z prac w godzinach nocnych, w święta czy w warunkach szkodliwych, gdyż na ich stanowiskach taki był proces pracy w kopalni. Dodatki te stanowiłyby zatem istotny element ich wynagrodzenia.

Sąd Najwyższy nie dopatruje się zatem naruszenia zaskarżonym wyrokiem przepisu art. 444 § 2 KC, zaś z braku kasacyjnego zarzutu naruszenia przepisów

prawa procesowego, nie jest możliwe wykluczenie, by w razie kontynuacji zatrudnienia powodowie nie osiągnęli tych dodatków.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy w oparciu o art. 393¹² KPC orzekł jak w sentencji wyroku.

=====